

“Justiția ne lasă fără spații verzi”

Nu este zi ca să nu ne parvină o știre măcar că undeva în oraș se taie copaci. Chiar dacă Legea spațiilor verzi interzice orice defrișare, cu excepția dezvoltării rețelelor ingineresti. Recent am fost informați că în parcul Valea Morilor din Chișinău, în plină zi au fost tăiați mai mult de 10 arbori, cu o vârstă cuprinsă între 20 și 30 de ani. Zona aceasta, în care au fost defrișați copacii, conform proiectului inițial, a fost rezervată pentru depozitarea nămolului, în caz de curățare a iazului. Dar în anul 2003, autoritățile de atunci au ignorat acest fapt și au dat în arendă teritoriul respectiv câtorva persoane juridice, cu drept de a construi.

Chiar dacă mai târziu mai-marii orașului și-au dat seama de gafa ce au făcut-o, și au anulat vechea decizie, judecata, în pofida cerințelor legii de a nu admite construcții în parcuri, i-a restabilit în drepturi pe cei care au râvnit terenurile. Și acum, „legitim” își fac mendrele. Un alt caz asemănător a avut loc nu demult în parcul Valea Trandafirilor, tot din Chișinău. Aici de asemenea au fost doborâți la pământ 20 de arbori maturi, ce aveau în diametru peste jumătate de metru. Dar să nu creadă care cumva că această crimă a săvârșit-o acea companie, fără binecuvântarea Inspectoratului Ecologic de Stat.

Și de toată trebușoara asta n-ar fi știut nici pământul, dacă beneficiarul, care a luat în arendă terenul (tot în anul 2003) nu s-ar fi avântat să doboare mai mulți copaci, decât s-a indicat în actul de defrișare. Desigur că inspectorii de mediu au atestat încălcarea legislației și au obligat firma respectivă să achite un prejudiciu de peste 100 mii de lei. Dar, din păcate, arborii nu-i mai întorci. În locul lor va fi doar piatră, beton și asfalt. Tot sub bagheta primăriei Chișinău, care încă în 2003 a dat undă verde defrișării unui sector al parcului din strada Florilor, cu o suprafața de 12 ari – n-a scăpat de topor în primăvara curentă. Avizul negativ al Mișcării Ecologice din Moldova, protestele populației, cât și retragerea de către actuala conducerea primăriei a deciziei vechi – toate acestea nu au avut nici un efect asupra judecății. Iată justiție! Ca la noi – la nimeni! Fără să vrei, îți amintești de vorba sfătosului nostru bunel de la Humulești, care e foarte actual, mai ales în zilele noastre și care pune: „Azi am bani, azi am parale, azi de lume joc îmi bat...” O altă bătaie de joc... La ieșirea din oraș, pe strada Orheiului, la 200 de metri după benzinăria „Petrom”, prin defrișarea a 18 castani și a multor zeci de arbuști, a fost construită încă o stație PECO. Vizavi de comisariatul de poliție... Cât despre poliție, nici n-avem ce vorbi. Și acum stă la fel de indiferentă ca și atunci, când hoții de drumul mare au jupuiat, sub nasul comisariatului, tabla de cupru, de pe monumentul nepereche, creat de ilustrul artist plastic Aurel David. Procuratura? Procuratura orașului de asemenea n-a reacționat nici la petiția Mișcării Ecologice din Moldova, și nici la demersul Administrației de Stat a Drumurilor, pe teritoriul căreia s-a construit ilegal benzinăria. La fel de proaspăt este cazul amplasării în parcul silvic Râșcani a unei spălătorii auto. Instanța de judecată și aici ignoră opinia populației, încălcarea legii în procesul de luare a deciziei, privind construirea obiectivului în zona verde. Și mai și: în parcul Valea Farmecelor au fost ilegal construite 96 case de locuit, dar judecata n-a dispus demolarea nici a uneia dintre ele. Mai zi ceva!

Numeroasele exemple, privind defrișarea masivă a arborilor, vorbesc despre imperfecțiunea legislației în domeniu, dar și despre coruptibilitatea nemaipomenită în instituțiile de justiție și nu numai. Fără o reformă radicală a acestui sistem, degrabă ne vom pomeni fără copaci în parcuri și păduri, cu case de beton într-un pustiu. În schimb vor juca, tănănica într-o horă – administrația publică locală, cu secera și ciocanul în frunte, justiția roșie și unii inspectorii de mediu. Păcat de noi, cei mulți, furați și pedepsiți.

Vlad GARABA,
Vice-președinte al Mișcării Ecologice din Moldova
Sursa: revista „Natura”, octombrie 2010